

Когато малката мравка пристигна въ ливадата, лисицата лежеше тамъ, одушена отъ кучето.

Тогава тя отиде при бабата и рече:

— Бабо, нѣма я вече лисицата. Тя е убита. Ела да я видишъ.

— Колко съмъ ти благодарна, добра мравке! — рече бабата зарадвана, когато видѣ мъртвото тѣло на лисицата. — Но какъ ще убиешъ голѣмия вълкъ? Той е тъй силенъ!

— Почакай и ще видишъ, — каза мравката.

И веднага тя отиде при ямата, дето спѣше вълкътъ.

— Кумчо Вълчо, — каза тя, — има едно тлъсто агне въ ливадата задъ хамбара. Какво спишъ тукъ!

И вълкътъ се втурна къмъ ливадата. Но тамъ мравката бѣ оставила да го чака кучето. Когато вълкътъ пристигна въ ливадата, то се хвърли върху него и го одуши.

И малката мравка пакъ отиде при бабата.

— Ела да видишъ вълка, — рече тя. — И той е вече одушенъ.

Когато бабата видѣ мъртвия вълкъ посрѣдъ лива-

дата, тя много, много се зарадва.

— Благодаря ти много, малка умна мравке! — каза бабата. — Ето ти две торби жито, за награда.

Мравката пренесе житото у дома си и така си приготви храната, която ѝ трѣбваше за презъ зимата.

Здравно.

